

DESET HÁDANEK

Loris Owenová

bambóok

bambôok

DESET HÁDANĚK

Loris Owenová

Liamovi

Jsi můj trochu Steampunk, trochu Theo a trochu moul.

*Díky za všechny stránky, které jsi obrátil,
a za všechny chvíle, kdy jsi mi věřil.*

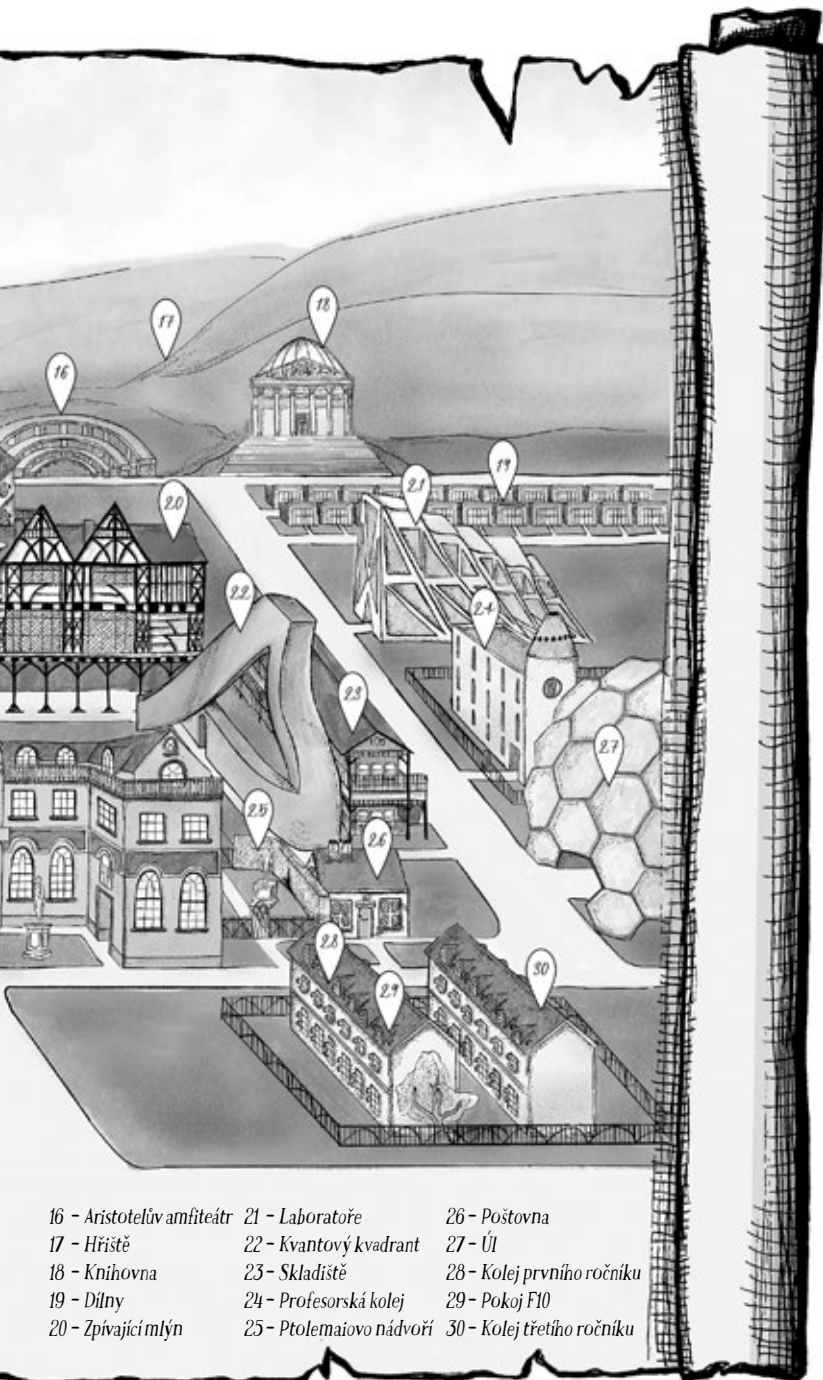
*Vnímej obyčejné jako mimořádné,
důvěrně známé jako cizí.*

Novalis

Fištrálova akademie podivuhodné energie

1 - Jiskroprskavá věž	6 - Hodinová věž	11 - Máselnice
2 - Hudebny	7 - Botanické zahrady	12 - Portrétní galerie
3 - Kolej šestého ročníku	8 - Kolej pátého ročníku	13 - Kolej druhého ročníku
4 - Dům atlasů	9 - Kolej čtvrtého ročníku	14 - Konfuciovo nádvoří
5 - Mapová síň	10 - Nebeská dvorana	15 - Zahrada obřích skokanů

Kapitola první

Mince

Někdo mě sleduje.

Kip se rozhlížel ze své oblíbené skrýše uprostřed koruny velkého kaštanu, kterému říkal Šachtan. Minulo ho několik svátečních běžců a pejskařů, ale všichni se dívali do země.

Vrátil se k sešitu s domácím úkolem, který si rozložil na pěkně placatém kousku prostřední větve. Napsal však jen pár řádků, když se mu neodbytný pocit, že ho někdo pozoruje, vrátil – a byl ještě silnější než předtím.

Zdola na něj určitě nikdo nekoukal. Ashley jako obvykle zmizela se svými vřešticími kamarádkami, sotva ho vysadila z auta, a schůzka šachového klubu začínala až za dvacet minut.

Tak kdo? přemítal.

Kip přesunul váhu, aby se mohl rozhlédnout po parku za sebou, a instinktivně sebou trhl. Mezi holými větvemi se s lehounkým pohupováním tiše vznášel placatý oválný dron. Byl bílý, kovově lesklý a velký asi jako Kipova ruka. Vpředu z něj čouhaly dvě tlusté anténky, na konci každé z nich zářilo jasně zelené světýlko a zalévalo okolní větve přízračným smaragdovým přísvitem.

Kipovi trvalo několik vteřin, než promluvil: „Ahoj?“

Dron neodpověděl. Kip si nervózně uvědomil, že se ovál mírně roztahuje a zase stahuje.

Vypadá, jako kdyby dýchal.

Dron jako létající brouk z budoucnosti zvolna prokličkoval mezi větvemi a připlul ke Kipovi blíž. Zastavil se tak blízko, že Kip na jeho lesknoucím se těle rozeznával odraz vlastního čela a nakrátko ostříhaných hnědých vlasů, podobně zdeformovaný, jako když se díváte na zadní stranu lžice.

„Co chceš?“ zeptal se.

Nehybně na něj hleděl odraz jeho vlastních očí – směsice hnědé a světle šedé, jako by se slila měď se železem.

Kip zkusil opatrně zamávat rukou před zelenými konečky antén a dron konečně něco udělal. S tichým *vrrrr-cvak* se mu z břicha vysunul malý podnos.

Na podnosu ležela obálka. Pod známkou expresního dopisu bylo napsáno tmavorudým inkoustem:

Kip Bramley

Kip si obálku vzal. Třeba je to nějaký vtípek... Pozorně se rozhlédl na všechny strany, ale nikoho podezřelého stále neviděl. Opatrně a pomalu odloupl přilepenou klopou, aby se neroztrhla.

Uvnitř místo dopisu našel minci. Byla to padesátipence. Obrátil obálku dnem vzhůru a opatrně s ní zatřásl. Nic dalšího nevypadlo.

„Co to...?“

Když zvedl zrak od obálky, zůstala věta nedopovězená. Dron totiž zmizel.

Na stolcích pod stromem už si několik lidí chystalo šachovnice. Mezi větvemi svlečenými zimou donaha se ke Kipovi nesly jejich hlasy.

„Konečně je tu jaro.“

„Nemůžu uvěřit, že už je tak teplo a můžeme hrát zase venku.“

Kip vrátil minci do obálky, pečlivě ji uložil do batohu a začal slézat ze stromu. Co nevidět dorazí i všichni ostatní – mladí i staří, malí i velcí –, všichni spojení svou láskou ke královské hře.

Po schůzce šachového klubu už na něj čekala Ashley. Aby si zasloužila svou odměnu, musela Kipa vyzvednout a odvézt domů na sídliště Eelstowe. Jako obvykle ho před bytem vyhodila z auta jako znuděný poslíček, co má na práci mnohem příjemnější věci.

„Hned jsem zpátky,“ řekla s pohledem upřeným na displej telefonu.

Často se nedalo poznat, jestli mluví s ním, anebo jenom nahlas předčítá esemesky.

Kip vešel do bytu, posadil se k malému kuchyňskému stolu a vytáhl z batohu obálku.

Kdo by mi posílal padesát pencí? Dronem? uvažoval.

Ale omyl to být nemohl. Na obálce stálo velkými rudými písmeny jeho jméno. Kip přejížděl špičkami prstů po sedmi hranách mince. Nebývají padesátipence obvykle stříbrné? Tahle byla zlatá. A ještě něco na ní bylo jinak, tím si byl Kip jistý, ale momentálně nemohl přijít na to, co to je.

Musím najít nějakou jinou a porovnat je.

Vyprázdnil obsah oprýskaného hrnku, kam tatínek házel drobné. Mezi spoustou penny se našťestí zaleskla jedna padesátipence. Kip ji položil vedle zlaté mince.

Na rubu stříbrné mince byl lev. Na zlaté to byla podivná svíčka s plamínky na obou koncích. Když pak mince otočil, na té stříbrné uviděl portrét královny, kolem nějž bylo v oblouku zapsané její jméno a letopočet. Na zlaté minci byla také královna, ale místo jména se nad ní skvěla tři slova:

ZMĚŇ SVŮJ SVĚT

Zvenku se ozvalo zacinkání klíčů a Kip kvapně vrátil minci zpátky do obálky přesně ve chvíli, kdy se otevřely dveře.

Pointerovi

Rodina Pointerových bydlela o několik vchodů dál. Pan Pointer pracoval pro městskou radu jako správce všech zhruba šedesáti bytů v jejich budově. Jeho dcera Ashley vloni dokončila školu. Teď si vydělávala peníze tím, že prodávala na internetu vinylové gramodesky z druhé ruky. Brzy nato, co se Bramleyovi přistěhovali, ji Kipův táta Theo najal, aby s Kipem trávila čas, když měl Theo v práci noční směny nebo přesčasy, což bylo skoro denně.

„Vážně to musí být? Je tak otravná,“ postěžoval si Kip už po pár týdnech. „A já jsem dost starý, abych se o sebe postaral sám.“

Theo zvedl z okenního parapetu rodinnou fotografii a pohladil palcem sklo.

„Jen mám o tebe starost, to je všechno...“

Pak táta zamrkal, aby zahnal slzy, pevně Kipa objal a Kip cítil, jak i jeho pálí oči.

„Promiň. Já vím, tati. To nic, Ashley není zase tak hrozná.“

Z myšlenek ho vytrhla dlaň, která mu zamávala před obličejem.

„Haló, Kippere,“ zabroukala Ashley.

Opřela se o ledničku, s mlaskáním si vyštourávala ze zubů zbytky jídla a přitom vzala do ruky další upomínku od energetické společnosti s velkými, křiklavými písmeny psanou výzvou pro pana T. Bramleyho, aby zaplatil poslední účet.

„Jmenuju se Kip,“ opravil ji už podvousté.

Ale to už Ashley ječela na někoho jiného.

„Tati. TATI – jdeš?“

Obrátila se zpátky na Kipa, ale místo na něj se dívala na svůj telefon.

„Máte ucpaný dřež.“

Za Ashley se do kuchyně přišoural vyčouhlý šedovlasý pán s rezavou bednou na nářadí. V patách mu kráčela rozložitá dáma s gumovými rukavicemi, mávající prachovkou.

„Zase jsi spláchl nudle do odtoku, Kipe?“ pravila paní Pointerová. „No samozřejmě.“

Zapíchla panu Pointerovi do zad žlutý prst. „Tony, to budou nudle. Hledej nudle.“

Pan Pointer zavrčel a paní Pointerová zapátrala v kuchyni po něčem zajímavém. Její hladové oči zaznamenaly obálku v Kipových rukou.

„Copak to je? Pozvánka na oslavu? No samozřejmě. Vidiš, Ashley, už si našel nové kamarády. Neříkala jsem to?“

Ashley odlepila zrak od telefonu.

„Co to je?“

„Od koho to je, drahoušku?“ vyzvídala paní Pointerová.

Kip schoval obálku za záda a couvl.

„Přesně tak... pozvánka na oslavu. Od... ehm... já se hned vrátím. Určitě to bude od nějaké holky...“ dozníval z kuchyně hlas paní Pointerové.

Když šel Kip schovat obálku, zavadil pohledem o jídelníček na omšelé nástěnce na chodbě a usmál se. Theo Bramley byl šéfkuchař a každý týden vymýšlel nové originální téma. Když šlo o jídlo, byl učiněný génius, uměl proměnit každodenní suroviny ze supermarketu v ďábelsky nápadité kreace.

Únor zakončila *Hostina superpadouchů* a březen zase začínal *Nechutným stolováním*. V posledních dvou dnech spolu ochutnali

několik jídel, která patřila k nejzdařilejším Theovým výtvorům všech dob.

Čtvrtek

Večeře:

*Chapadlovo-zobákové překvapení s extra slizem
Dvakrát vařená kanálová ropucha na pepřených stlmáčích stopách
Nakládaná kůže zombieho v bahnitěm humusu*

Pátek

Večeře:

*Polévka s očními bulvami
Sýr ve zpoceně ponožce podávaný v mokřém psím podpaždí
Pudink ze vsí v nakýchané omáčce*

Tyto skvosty bude rozhodně těžké překonat, ale dnešní menu vypadalo také slibně.

Sobota

Oběd:

*Vykašlané chlupové kuličky a štěnicový kuskus
Nehťy šéfkuchaře v aspiku ze dna popelnice*

Večeře:

*Houby z prstů u nohou na zeleném toustu s kožíškem
Restovaný sloní ušní maz s tisíc let starým zelím
Zmrzlina z použité koupelové pěny se strouhanými omrzlinami*

V kuchyni se zatím začaly Ashley s paní Pointerovou o něčem dohadovat, a tak si Kip pospíšil do svého pokojíčku. Nad jeho hlavou lezla po doběla rozpálené žárovce stropního světla malá bílá můra. Kdyby se na ni Kip podíval, možná by ho napadlo, jak je možné, že se ta jemná křidélka v žáru neusmaží jako dva brambůrky.

Pinky

Jakmile byla obálka bezpečně ukrytá mezi dvěma listy velkého modrého zápisníku, Kip knihu vrátil zpátky do Pinkyina království. Tvořil ho vysoký kovový regál z bazaru se starým nábytkem, který Kip s tátou upravili a ovinuli pletivem, čímž vznikl bezpečný kotec se spoustou prostoru na běhání. Vyrábění toho malého ráje pro Pinky patřilo ke Kipovým nejšťastnějším vzpomínkám: dali tam jabloňové větve, houpačky z provazu, hračky i pohodlná hnízdečka vystlaná starými hadříky. Na tabulce přivázané k pletivu bylo velkým růžovým písmem napsáno NEBEZPEČÍ.

„Pinky, stráž ten zápisník vlastním životem! Nedovol nikomu, aby se k němu jen přiblížil.“

Pinky byla schoulená ve své oblíbené lenošce – půlce kokosové skořápky, kterou přinesl Theo z práce. Zpoza útržku Kipova dětského pyžámka vykoulka dvě očička jako kapky čokolády. Pod nimi zavětril malý čumáček uprostřed líbezného chomáčku dlouhých vousků.

Tímhle způsobem říkala: „Jsem Pinky – tvá ochranka s povolením zabíjet – a potvrzuji rozkaz.“

„Ať mě na Ledhillu čeká cokoli“ zamumlal Kip, „tys mi za to stála, Pinky.“

Vtom mu zapípal telefon a Kip po něm dychtivě hrábl: mohla by to být zpráva od jeho nejlepšího kamaráda Hala. Už několik týdnů od něj neměl žádné zprávy.

Zase máme málo lidí :(Do večere jsem zpátky. Nezapomeň na úkoly. Promiň, táta

Dvojnásob zklamaný Kip nechal mobil ležet na posteli, odšoural se zpátky do kuchyně a zjistil, že mu paní Pointerová připravila na rozkládacím jídelním stole jeho talíř vykašlaných

chlupových kuliček. Teď oprašovala dvě fotky na oprýskaném okenním parapetu.

„Tahle je tak legrační,“ poznamenala nad jednoduchým rámečkem ze dřeva. „Čemu jste se smáli?“

„Vlastně ničemu,“ odpověděl Kip. „To byste tam prostě musela být.“ Ta fotka vznikla v takové té fotobudce, kam se zavřete a ona na vás vyplivne proužek čtyř různých momentek. Theo a Kip předváděli na každém obrázku hroznější a odpornější grimasu, až na ten poslední, kde byli oba odbouraní smíchy.

„A tahle! Tak krásná, taková hezká rodina.“ Paní Pointerová pořadala flekatou prachovkou zašlý zlatý rámeček.

Theo na fotce držel kolem ramen dívku s rovnátky a vlasy stočenými do dvou drdolů – Kipovu starší sestru Suzie. Ta fotka někdy Kipovi připadala opravdovější než jeho vzpomínky na ni, vzpomínky, které k němu přicházely a zase odcházely jako sluníčko, co se snaží prodrat se skrz husté mraky: jak nosila pantofle se zebřími pruhy, jak spadla z kola, jak si postavila na zahradě bunkr ze starých kartonů. Druhou paží Theo objímal hezkou paní se stejně světle hnědými vlasy, jako má Kip. Rosalind Bramleyová – nebo Rosa, jak jí všichni říkali. Na koleni chovala batole buclaté jako kynuté těsto – malého Kipa. Sluníčko jim svítilo do zad, takže jejich obličeje nebyly moc zřetelné, ale dalo se poznat, že se všichni usmívají.

„Taková tragédie,“ zamumlala paní Pointerová, jako by tu Kip nebyl. „No, není to jako z nějakého filmu?“

Kip předstíral, že si foukáním ochlazuje horký oběd, a dbal na to, aby měl pořád plnou pusu a nemusel odpovídat.

„Láska na první pohled v muzeu,“ pokračovala paní Pointerová. „Taková romantika. Ona pozná pohledného šéfkuchaře u čokoládové fontány na svatého Valentýna. Je z nich šťastná rodina... a pak taková tragédie...“

Někdy, když přemýšlel o své mamince, se Kip přistihl, jak si hraje s krystalem křemene, který nosil zavěšený na tenké kožené šňůrce kolem krku. Jakmile se na něj podíval, bylo pro něj snadné přestat vnímat všechno ostatní kolem, dokonce i žvatlání paní Pointerové.

Tenkrát před lety, jak uhodil ten blesk, našel Theo Rosu a pětiletého Kipa na stezce vedoucí od jejich starého domu k moři. Rosa v ruce pevně svírala ten úlomek křemene. I když byla v bezvědomí, ruku nepovolila. Teprve později, v nemocnici, se probudila a zavolala si Kipa k sobě. S očividným úsilím mu vtiskla krystal do dlaně a zašeptala jediné slovo: „Opatruj.“ Dělo se tehdy tolik strašných věcí a ty zaměstnávaly všechny kromě Kipa natolik, že si toho v tu chvíli nikdo ani nevšiml.

Pro Kipa byl členitý bleděmodrý krystal stejně tak krásný jako děsivý. Uvnitř bylo ukryté něco, co se zjevovalo jen v tom správném světle, a Kip to uviděl i právě teď – jantarová vlna navždy zkamenělá v okamžiku zlomu. Kipovi někdy připadalo, že když na ni zírá, je to, jako by se snažil na něco si vzpomenout.

„A jak se daří tvé mamince, drahoušku?“ zeptala se paní Pointerová, která znenadání stála vedle Kipa.

„Asi dobře,“ odušil Kip a nervózně si poposedl na židli. „Pořád stejně...“

Štěnicový kuskus mezitím vychladl tak, že ho Kip mohl zhltnout na pár polknutí. Pak odnesl talíř zpátky do kuchyně, popadl svou misku aspiku ze dna popelnice a pomeranč a vymluvil se, že musí psát domácí úkoly.

Oba pokoje v bytě byly maličké, ale Theo přenechal Kipovi ten větší, kam se vedle postele taktak vmáčkl i malý psací stůl. Kip se k němu protáhl kolem šatní skříně a položil na něj misku.

V kotci se z kokosové skořápky vynořil čumáček Pinky. Kip ji se svým obědem vyrušil teprve v polovině obvyklého desetihodinného spánku, ale její citlivý nos už pozorně věčtil želé. Nato malá

létavá veverka vyskočila ze skořápky a hbitě pelášila po pletivu, až zůstala viset hlavou dolů ze stropu boudičky někde na úrovni Kipova ucha. Zkušeně a pevně se držela drátků, přitom se jednou zadní tlapičkou škrábala pod bradou a ospale mžourala.

„Tak pojď, Kožíšku,“ řekl Kip, otevřel dvířka a pustil Pinky ven. „Dám ti kousek pomeranče, ale želé raději ne.“

Pinkyin denní rozvrh obvykle vypadal nějak takto:

4.00–5.30 šplh po laně, běh po žebříčcích, hledání schovaných oříšků

5.30–6.30 nácvik rockového vystoupení s maličkým činelem/
/rolničkou, průzkum různých spánkových poloh

6.30 –7.00 svačinka a pomazlení před spaním

7.00–17.30 schovávání se před sluníčkem v některém z následujících úkrytů:

a) houpací síť ze šály,

b) hnízdečko z ponožky,

c) kolébka z kokosové skořápky,

d) Kipova kapsa nebo místečko pod jeho tričkem, dále spánek, příležitostně přerušný vypísknutím, zapomenutí na schované oříšky, uprostřed spánku krátká pauza na ovocnou svačinku

17.30–18.00 cvrlikání a pomazlení po probuzení

18.00–21.00 snídane, hra na hledání rozinky, nácvik šplhání po závěsech a plachtění, další snídane, doprovázení Kipa do postele

21.00–4.00 hlídka u spícího Kipa

Zatímco Pinky uždibovala svůj plátek pomeranče, Kip si vzal z výběhu velký modrý zápisník a vytřepal minci z obálky na postel. Chlapec i veverka se zadívali na sedmiúhelník z lesklého kovu.

„Podívej, Pinky. Někdo mi poslal tuhle divnou padesátipenci. Ale proč? Já přece mince nesbírám.“